

POSTANOWIENIE

Dnia 5 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
w sprawie **M. S.** ,
oskarżonego z art. 91a ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo Budowlane,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 5 maja 2021 r.
kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego K. W.
od wyroku Sądu Okręgowego w W..
z dnia 15 października 2020 r., sygn. akt IV Ka (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sąd Rejonowy w W. z dnia 20 maja 2020 r., sygn.
II K (...),

p o s t a n o w i ł :

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić oskarżycielkę posiłkową od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i poniesionymi w jego toku wydatkami obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

M. S. został oskarżony o to, że w okresie od dnia 24 października 2016 r. do dnia 8 września 2017 r. w W. przy ul. (...), pełniąc funkcję członka zarządu Spółdzielni Mieszkaniowej im. (...) z siedzibą w W., nie dopełnił obowiązku utrzymania budynku mieszkalnego wielorodzinnego przy ul. (...) w należyтым stanie technicznym i nie zapewnił bezpieczeństwa użytkowania tego obiektu budowlanego, w tym nie doprowadził do usunięcia stanu zagrzybienia lokalu nr (...) ośmioma gatunkami pleśni, w tym dwoma narażającymi K. W. na bezpośrednie

niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci ciężkiej choroby nieuleczalnej lub długotrwałej, czym działał na szkodę K. W.,
tj. o występnek z art. 91a ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo Budowlane.

Sąd Rejonowy w W. wyrokiem z dnia 20 maja 2020 r., sygn. akt II K (...), uniewinnił M. S. od zarzutu popełnienia ww. przestępstwa.

Od tego wyroku apelację wniósł pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej, który – podnosząc zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych oraz obraży przepisów postępowania (art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k., art. 167 i 352 k.p.k.), mające wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia – wniósł o uchylenie wyroku Sądu *meriti* i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 15 października 2020 r., sygn. akt IV Ka (...), utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Od wyroku Sądu drugiej instancji kasację wniósł pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej, który podniósł zarzut rażącego i mającego wpływ na treść zaskarżonego wyroku sądu odwoławczego naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., polegające na nienależytym rozpoznaniu przez Sąd odwoławczy podniesionych przez oskarżycielkę subsydiarną w apelacji zarzutów obraży przepisów postępowania wskazanych w pkt Ia i Ib apelacji, mających istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, wyrażające się w braku szczegółowej i całościowej analizy dowodów ujawnionych na rozprawie głównej, traktując wybiórczo materiał dowodowy, nie uwzględniając okoliczności i dowodów przemawiających na niekorzyść oskarżonego a mających istotne znaczenie w sprawie, co skutkowało następnie niezasadnym przyjęciem przez Sąd *ad quem*, że ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy są prawidłowe, a więc zarzut apelacji dotyczący błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku jest chybiony i niezasadnym utrzymaniem w mocy wyroku Sądu pierwszej instancji, pomimo tego, że w istocie orzeczenie Sądu pierwszej instancji dotknięte było ww. naruszeniem podniesionym przez skarżącą w apelacji.

Na podstawie tak sformułowanego zarzutu wniósł o uchylenie wyroku Sądu drugiej instancji i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Na wstępie należy zaznaczyć, że o naruszeniu art. 433 § 2 k.p.k. można mówić wtedy, gdy sąd odwoławczy w ogóle nie rozważy zarzutów podniesionych w rozpoznawanym środku odwoławczym. Natomiast obraza art. 457 § 3 k.p.k. może mieć miejsce wtedy, kiedy sąd *ad quem* wadliwie odniesie się do danego zarzutu, czyniąc to zbyt lakonicznie i skrótowo albo w sposób błędny logicznie lub zawierający braki w argumentacji. Trzeba przy tym podkreślić, że w trybie kasacji dochodzi do kontroli zaskarżonego orzeczenia tylko z punktu widzenia naruszenia prawa, z wyłączeniem w zasadzie badania prawidłowości ustaleń faktycznych, gdyż Sąd Najwyższy rozpatrując kasację, nie jest powołany do dokonywania ponownej oceny dowodów (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2019 r., V KK 264/19, LEX nr 2681305*).

Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wskazuje, aby Sąd ten dopuścił się rażącej obrazy art. 457 § 3 k.p.k., a tym bardziej, aby naruszył art. 433 § 2 k.p.k. Rozważania tego Sądu cechuje wysoki poziom szczegółowości wyводу, logika i spójność rozważań. Sąd ten dokonał wszechstronnej weryfikacji oceny materiału dowodowego w kontekście poczynionych przez Sąd pierwszej instancji ustaleń faktycznych oraz ewentualnej potrzeby przeprowadzenia nowych dowodów. Miał podstawy, aby zaaprobować stanowisko Sądu *meriti* w zakresie braku podstaw do przypisania oskarżonemu występku określonego w art. 91a ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo Budowlane - zarówno w zakresie niedopełnienia obowiązku utrzymania budynku w należyтым stanie technicznym, jak i zapewnienia bezpieczeństwa użytkowania obiektu budowlanego. Przemawiają za tym bezsporne fakty, ustalone przez Sąd pierwszej instancji. Po pierwsze już ekspertyza z 2012 r. wykazała, że występują uszkodzenia budynku, w którym zamieszkiwała K. W. i mają one charakter typowych uszkodzeń i wad systemu budownictwa lat 60-tych i 70-tych, związanych ze stosowaniem tzw. wielkiej płyty. Już wówczas stwierdzono występowanie pleśni w obrębie obramowań okiennych mieszkania K. W., będącej konsekwencją braku właściwej wentylacji lokalu i rozszczelnienia okien. Po drugie,

postępowanie administracyjne, w ramach którego przeprowadzono ww. ekspertyzę zaowocowało wydaniem przez PINB decyzji nr (...) z 17 lutego 2015 r. (utrzymanej w mocy przez decyzję (...) Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego z dnia 20 maja 2015 r.), w której nakazano Spółdzielni przeprowadzenie szeregu prac, mających na celu usunięcie stwierdzonych uszkodzeń i innych nieprawidłowości, w tym usunięcie śladów grzybni oraz pleśni na ścianach i stropie w lokalu mieszkalnym nr (...), w budynku przy ul. (...) W. Spółdzielnia, pomimo podjęcia prób wykonania ww. decyzji i ogłoszenia przetargów w kwietniu i maju 2016 r., nie wywiązała się z nałożonych na nią obowiązków, co skutkowało podjęciem przez PINB działań egzekucyjnych. Dopiero 24 października 2016 r. funkcję prezesa zarządu Spółdzielni Mieszkaniowej im. (...) w W. objął oskarżony i pełnił ją do 8 września 2017 r. W tym czasie podjął kroki w kierunku realizacji decyzji PINB, ale z uwagi na zaistniałe przeszkody w wyłonieniu wykonawcy i braku współpracy z K.W., która nie wyrażała zgody na wizję lokalną z udziałem oskarżonego, zarząd Spółdzielni zdecydował się na wykonanie zastępcze. W tych okolicznościach nie można przypisać M.S. odpowiedzialności za wieloletnie zaniedbania w zakresie zapewnienia należytego stanu budynku, poprzedzające objęcie przez niego funkcji prezesa Spółdzielni.

Jeśli zaś chodzi o bezpieczeństwo użytkowania budynku, to występek określony w art. 91a ustawy Prawo budowlane ma charakter formalny. Aby jednak mówić o naruszeniu obowiązku niezapewnienia bezpieczeństwa użytkowania obiektu konieczne jest wykazanie takiego jego stanu, który stanowi potencjalne niebezpieczeństwo dla zdrowia lub życia ludzi. Zakładając nawet, że kontrola instancyjna ustaleń faktycznych w tym zakresie była zbyt pobieżna, nie weryfikując należycie oceny dowodów i deprecjonując możliwości dowodowe, które mogłyby przynieść nowe ustalenia faktyczne, to nawet przy ustaleniu, że rzeczywiście stan zagrzybienia stanowił niebezpieczeństwo dla zdrowia K. W., brak było podstaw do uznania winy oskarżonego w świetle pozostałych ustaleń. W sprawie nie budzi bowiem wątpliwości to, że takie zagrożenie występowało na wiele lat przed okresem sprawowania funkcji prezesa spółdzielni przez oskarżonego – trwającej niecały rok, i co także istotne – do zagrzybienia mieszkania doszło także w wyniku nieprawidłowego użytkowania lokalu przez K.W. Wobec przedsięwzięcia przez

oskarżonego inicjatywy w kierunku wykonania decyzji PINB oraz podjęcia próby przeprowadzenia wizji lokalnej mieszkania pokrzywdzonej zakończonej fiaskiem w wyniku jej sprzeciwu nie można mówić o umyślnym zaniechaniu w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa użytkowania budynku.

Z tych względów, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., zwalniając oskarżycielkę posiłkową od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i poniesionymi w jego toku wydatkami obciążając Skarb Państwa.